

[Arbejds- og boligministeren.]

man fundet det rigtigt at fastholde forhandlingslinjen længst muligt og ønsker derfor at undgå straks at lægge konflikten op på det politiske plan. Man har derfor valgt den løsning, at beføjelsen tillægges forligsinstitutionen som kollegium.

Det har dernæst været overvejet, hvem der skulle føre forligsforhandlingerne i den i § 4 omhandlede 14 dages periode. Den tanke har været fremført, at forhandlingerne burde føres af alle tre forligsmænd i forening. Ved en sådan løsning kunne der imidlertid opstå fare for, at forhandlingsparterne ville betragte den samlede forligsinstitution som et helt nyt forum, hvilket ville kunne medføre mindre forhandlingsvilje under de forudgående forligsforhandlinger. Man foreslår derfor den løsning, at den samme forligsmand, der har ført de indledende forhandlinger, fortsætter forhandlingerne også i den omhandlede udsættelsesperiode.

Den ekstraordinære udsættelsesadgang i henhold til den foreslåede nye formulering af § 4 har man — lige så lidt som den mere ordinære udsættelsesadgang i henhold til den nye formulering af § 3, stk. 3 — ikke tænkt sig skulle kunne bruges flere gange i den samme konfliktsituation; dette har fundet udtryk i lovforslaget.

Ved hjælp af de således foreslåede udsættelsesordninger vil varslede arbejdsstandsninger inden for samfundsvigtige områder i alt kunne udsættes i 4 uger; hertil kommer de 2 × 2 dage, der skal hengå efter udsættelsernes udløb, inden arbejdsstandsning iværksættes, eller i alt 32 dage. Ses dette i sammenhæng med de mindst 14 dages varsel, der kræves i henhold til septemberforliget, inden arbejdsstandsning iværksættes, skulle der være tilstrækkelig tid til, at forhandlingsmulighederne af forligsinstitutionen kan udnyttes til bunds i en rolig atmosfære.

Regeringen finder, at det forslag, kommissionens flertal således har kunnet samles om, fremtræder som et væsentligt bidrag til forebyggelse af åbne arbejdskonflikter på særlig samfundsvigtige områder. Om begrundelsen for den nærmere udformning af disse forslag henvises til bemærkningerne til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder endelig nogle få ændringer, der i det væsentligste tager sigte

på at tilpasse og tydeliggøre lovtæksten. Dette gælder således bl. a. den foreslåede præcisering af, at enhver afstemning om mæglingsforslag i alle tilfælde skal foregå hemmeligt og skriftligt, og forslaget om, hvorledes ja- og nejstemmerne skal beregnes i tilfælde, hvor en kompetent foresamling skal supplere et urafstemningsresultat op.

Som det vil fremgå af ovenstående, anser man det for at være af stor betydning, at forligsinstitutionen under den allerede igangværende overenskomstsituation med udtrykkelig lovhjemmel kan optræde i overensstemmelse med de forudsætninger, som ligger bag hovedorganisationernes nye forhandlingsregler, hvorefter forligsmanden allerede den 21. december 1957 kan indtrædes i hovedorganisationernes forhandlinger, og hvorefter det kan blive aktuelt, at mæglingmændene træder til som forhandlingsledere allerede under forhandlingerne i underorganisationerne.

Regeringen finder det derfor meget ønskeligt, om de foreslåede ændringer kunne blive gennemført og vedtaget af folketinget inden årets udgang.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 284, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 87).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Axel Ivan Pedersen): Indfødsretsudvalget har gennem en række møder haft samråd med indenrigsministeren og under disse samråd behandlet en række

[Axel Ivan Pedersen.]

indfødsretsansøgninger, som krævede nærmere undersøgelse og nærmere prøvelse. Jeg skal herom henviser til den betænkning, som udvalget har afgivet, og hvoraf det fremgår, at der af ministeren og udvalget i forening er stillet en række ændringsforslag, således at det samlede antal personer, der får indfødsret ved denne lov, bliver 618. Ud over de ansøgninger, der bliver imødekommet, har der været 19 ansøgninger, som udvalget har afslået.

Jeg skal på udvalgets vegne takke den højtærede indenrigsminister og ministeriets embedsmænd for et sagligt og behageligt samarbejde og i øvrigt på udvalgets vegne indstille de stillede ændringsforslag og lovforslaget til vedtagelse.

Aksel Larsen: Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at naturligvis har min gruppe fået betænkningen, og vi har også studeret den. Vi har ingen anmærkninger at fremsætte til nogen af de forslag om meddelelse af indfødsret, der foreligger, hverken til dem, der fandtes i ministerens oprindelige forslag, eller dem, der nu findes i ændringsforslagene. På den anden side ved jo enhver, at de oplysninger, der gives i betænkningen om hver enkelt ansøger, er særdeles kortfattede. Vi ved, at udvalget har haft lejlighed at få ganske anderledes udførlige oplysninger, og da vi ikke har nogen repræsentant i udvalget, ser vi os ikke i stand til at tage medansvaret for indfødsretsmeddelelserne, uanset at vi ikke konkret kan sige noget om, at den og den person mener vi ikke bør have indfødsret. Dertil kommer, at der jo er givet afslag til en del, der har søgt, og at vi også her er uvidende om, hvad grundene er til afslagene.

Af disse årsager vil vi som ved tidligere lejligheder, når der bliver afstemning om dette lovforslag, afholde os fra at stemme.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg takker udvalget for den enstemmige indstilling om dette lovforslags gennemførelse.

Der er denne gang blevet behandlet et meget stort antal indfødsretssager, og udvalget har haft et stort arbejde med gennemgangen af alle disse sager og har, så vidt jeg kan skønne, givet dem en grundig behandling. Dette være også sagt til trøst

for det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Jeg mener derfor, at jeg har grund til at takke udvalget for, at det så hurtigt og resolut er gået i gang med dette omfattende arbejde, og jeg synes, at det kan tjene som et godt eksempel for andre udvalg, at man her har præsteret et hurtigt og godt stykke arbejde, således at disse sager ikke har skullet vente alt for længe på deres afgørelse.

Jeg kan derfor på egne og ministeriets vegne takke udvalget for det gode samarbejde, der har været, og det dygtige arbejde, der er udført.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1-3 og §§ 1-6, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om Skjern kommunes oprettelse til købstad.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1028, fremsættelsen i tidenden sp. 721).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Carl Petersen: Et lovforslag af den karakter, som her er til behandling, og hvorved man gør en landkommune til en kommune med købstadmæssig status, er sjældent. Det sidste forslag af samme karakter, der blev fremsat her i tinget, og som blev vedtaget i 1921, drejede sig om Brønderslev, der da fik købstadmæssig status. Man må imidlertid ikke af dette lade sig forlede til at tro, at der ikke i den tid, der ligger imellem 1921 og nu, har været ønsker fremme fra andre sognekommuner om at opnå købstadstatus. Når sådanne ønsker alligevel ikke har fået noget positivt resultat, er forklaringen den, at det er overordentlig svært at få ryddet de vanskeligheder af vejen, som møder de kommuner, der gør forsøg på at få ændret deres status. For det første må der være et meget ud-